

mahhajätta ehk sedda wallo ommetegi ärraunnustada?" — „Oh, armas isja, wimaks ei aitanud ennem ükski rohhi, kuidas ma woiſin sedda ärraunnustada.“ „Se on tõssi, ütles tohter, kui rohhi ennem ei aitanud, siis juhhatasin minna ſind hambaarsti jure, kes sedda ſanti hammast hopis wälja tõmbas, ja andſin ſulle sedda nou, enne minne sedda lühhiſest wallo kannatada, kui sedda allaliſt pina. Müüd on jälle ſeſamma luggo; nenda kui ſa haiget hammast iſſe omma ſuust wälja tõmmata ei ſanud, nenda ei ſa ſinna walleſt, egga ſa meie legi patto hukkatusſeſt ommaſt wäeſt lahti, egga jona omma wäega patto kombaſid mahhajätta; kuidas woid ſa töt räkida, kui walle ſo ſüddames on, walle-häbbi ja walle-au. Sellepärraſt, otſi arsti, ja kui ſe wallutab, siis kannata enneminne müüd lühhiſest wallo, kui üksford iggaweſt pina.“ — „Kes on siis ſüddamete arſt?" küſſis Willem kärmest. „Seſamma kes temma Roja ja Iſſand on; ſe kes ſüddamed ja nerud ärra tunneb ja läbbi laſub. Se pühha wiuhaga tõe Jummal. Agga temma on ka meie ärraleppitud iſſa, ja nimmetab ennast iſſe meie arſtiſ. Sellepärraſt ärra karda, arſtimisſe hind on ka jo ärramafſetud. Otſi tedda palweſ, allanda ennast temma ette, tunniſta omma wigga, palu abbi, ja anna siis omma ſüdda hopis temma hoſeſ, ja loda temma peale, ta aitab wiſt; temma

on töotanud: „Kus ial laſs ehk ſolm ühheſ koos on ſelle poleſt, mis nemmad paſſuwad, ſe peab neile antama.“ Willem olli omma käed laua peale pannud ja pea kätte peale. Iſſa panui omma käe temma pea peale, ja laſs siis ärra omma ſamri. Tülſi aea pärraſt watas Willem Wridli peale, ja ütles: „Armas wend, kas lubbad kolmandeſ ka paſſuda minno eſt, woi on ſo meel pahha minno peale, ja kas minna ka alw ſinno meſeſt?" „Ei olle pahha, waid ſüddameſt tahhan paſſuda," ütles Wridli ja andis temmale kät. „Ja kuidas woi minna ſind ühhegi ſüü pärraſt alwaks piddada, kui ma mõtlen, mis minnuſt olleſ woinud jada, kui mul õppetuuſt egga maenituſt ennem ei olleſt olnud, ja olleſſin kaueminne mailmas piddand ümber eſſima, ja kui weel pudus ja nälg olleſſid haffanud mind liuſama, siis ehmatan ma omma enneſe eſt. Oh, ial, ial ei unnuſte minna ſedda ärra, mis ſinno head, armsad wannemad mulle tewad, ial ei jona ma neid küllalt tännada. Egga ſindki; Ial ei olle ſa mind waſt poiji alwaks piddanud egga laddedaſ ſanud mo peale ſeige ieſle hea pärraſt, mis wannemad mulle tewad. Tõeſt nemmad on wägga head innimeſied! Seit acaſt armataſid Willem ja Wridli teine teiſt weel enam, ja õige kui olleſſid nad tõeſte wennad olnud.

Rohkeſte poolteiſt aastat ollid mõda läinud, Wridli olli jubba mõnne ramato walmis ſirju-